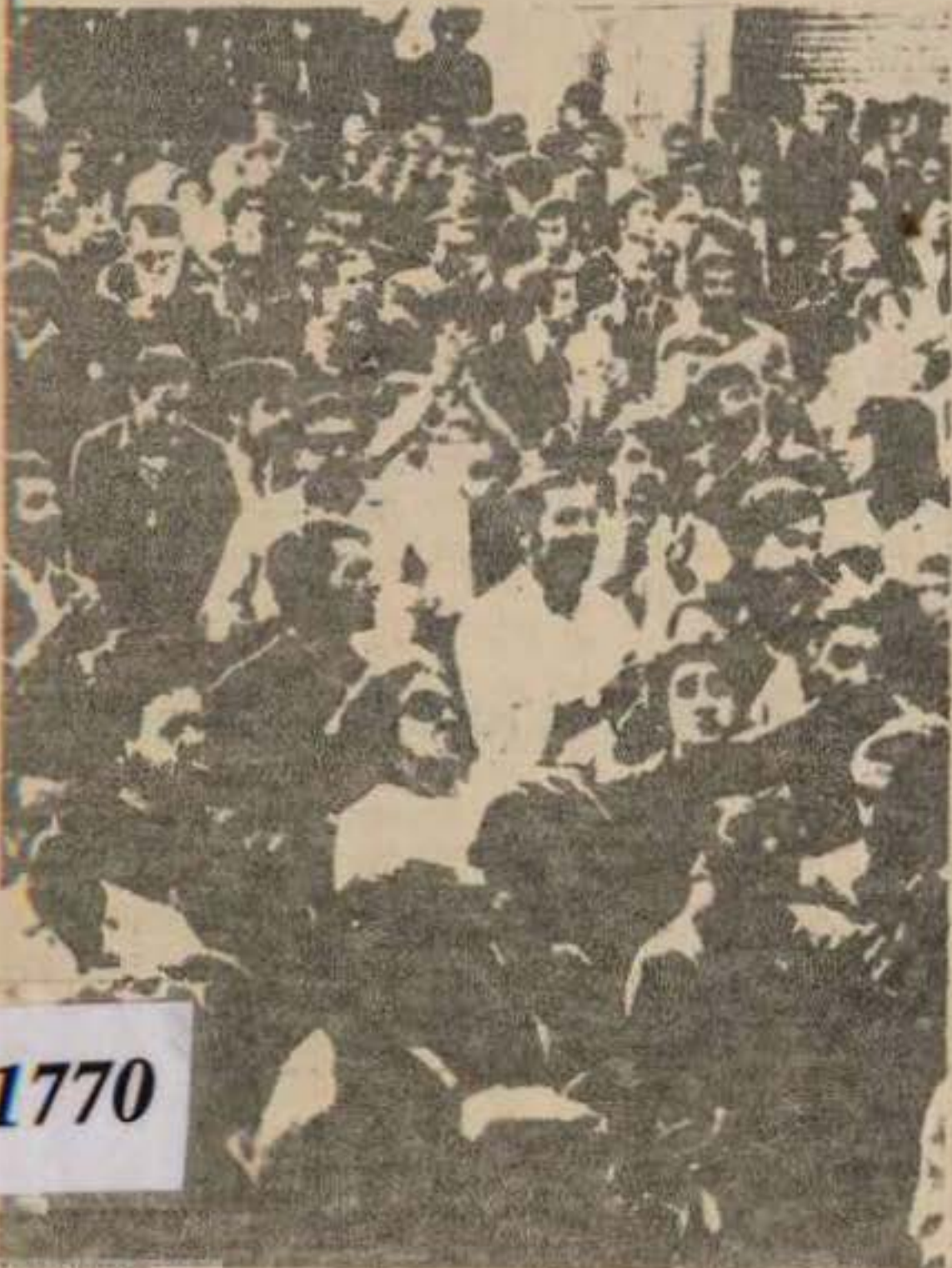

1288.3/1

PER EL PACTE DE CLASSE PROLETARI CATALA

COMITÉ NACIONAL DE
CATALUNYA DE LA
LLIGA COMUNISTA
(Organització sim-
patitzant de la
IV Internacional).

4 - XII - 1975

1770

PER EL PACTE DE CLASSE PROLETARI CATALA

1.— LES MIL CARES D'UNA CRISI

Les conseqüències de la mort del dictador i la imposició de la successió de Juan Carlos no poden fer més que agreujar l'actual caos polític i actuar com un estimulants de tots els aspectes de la crisi actual. Efectivament:

La "débacle" econòmica, que sembla no tenir fi, afecta singularment el nostre país. Mentre continua a bon ritme el desmantellament del tèxtil, marxem cap un esfondrament generalitzat de l'electrònica (Iberia, Roselson, Vitrebol, Cosmos....). Cal afegir-hi l'atur massiu a la construcció (20%) el més alt de tot l'Estat, la represa d'expedients de regulació i reestructuració a la metalúrgia (Siemens, Pirelli, Mata, AEG... el que han anunciat a Pegaso) tan sols són una petita mostra de les amenaces que es van concretar l'any passat a SEAT.

Però una lluita molt dura ja està començant, una lluita que la CNS catalana demagoga y renovellada gràcies al "copo" no aconseguirà impedir. I posarà a prova milers d'enllaços i jurats d'empresa, obligats per la CNS a lligar els treballadors a uns convenis de fam i a impedir llur mobilització activa. Fa uns mesos, quan el govern necessitava ésser més fort que mai, va veure amb por com Catalunya era la punta de llança del fracàs associatiu, malgrat els esforços dels Udina Martorell, Samaranch i Cía. Ha vist com les seves institucions més segures, l'Església i l'Exèrcit començaven a tremolar. En els darrers dies, la jerarquia catalana, en Jubany el primer, distorsiona fins a l'absurd les seves preses de posició per a conciliar dues coses: enredar les masses amb promeses i jurar adhesió al rei. L'Exèrcit no ha pogut amagar el començ de la seva crisi, amb simptomàtiques detencions d'oficials o imposant càstics exemplars a en Huertas Claveria i fins i tot a en Soler Padró, i a tothom qui s'ha atrevit a treure'ls un drapet brut, malgrat les "virtudes castrenses".

I el que és més greu per al règim és que *els obrers, els treballadors, els camperols cada cop més*, no volen acceptar les conseqüències de la crisi. La resistència s'extén a la joventut, particularment a la universitària, i penetra a sectors professionals com la premsa víctima daurada de la legislació repressiva. Aquestes són les expressions fonamentals d'un poble fart de tanta repressió i explotació, fart de la negativa a donar-los llurs més mínims drets nacionals.

2.— EL GRAN CAPITAL I ELS SEUS AGENTS JA HAN FET LLUR OPCIO

Els empresaris catalans han estat els capdavanters de la xerrameca democràtica. Desesperats, s'esgargamellaren per a proclamar als quatre vents llur fé lliberal. Malgrat això, atemorits per el moviment de masses, espantats per l'evolució de Portugal, van constatar un cop més, que tan sols tenien una solució, perquè tot seguís igual, per a mantenir llurs beneficis. *Continuar agafats a la Dictadura, amb o sense Franco*. Al mateix temps que es permeten prometre embelliments d'ordre divers, presents o futurs.

Aquesta burgesia catalana reafirma la seva tradició camaleònica i oportunista, romandrà fins a la fi amb la Dictadura i serà la primera a abandonar-la.

Fixem-nos, si més no, en el que fan els seus clans més representatius. Per una banda, els Rivera Rovira, els Udina, s'esmercen a seguir al peu de la lletra les directrius centrals. La Metalúrgia Catalana, la Càmera de Comerç representats dignament per en Duràn Farrell i l'aprenent de Lerroux, Eduard Tarragona, *reafirmen llur apòi a Juan Carlos*, mentre fan lleugeríssimes al·lusions a democràcies que han de venir i propostes d'eixamplament del futur "Govern de Concentració". Encara més, alguns com els Catalonia o els del Brusi (germans de "Ya") obliden velles promeses, es giren més que mai cap a la dreta i ensenyen llur adhesió incondicional al rei. N'hi ha d'altres com l'agent del capital ianqui ("multinacionals", diuen amb eufemisme), en Garrigues, que tenen dos jocs de cartes. Apòi al rei per a veure si "democratitza" i, *ja d'antuvi conscients del fracàs de la successió a curt o mig termini*, "ruptura democràtica" de darrera hora. D'això s'en diu saber nedar i guardar la roba.

La successió joancarlista, compendi d'allò més antidemocràtic de la Dictadura i de la tradició opressora de la monarquia borbònica, és, ara més que mai, una solució contra les masses.

L'anomenat indult general amb el qual s'estrena, no és res més que un insult a les profundes aspiracions de llibertat. En el mateix dia ja hi va haver 50 detencions a La Coruña, Santander i Saragossa. *No és cap passa, com diu alguna gent, vers la democratització*, ans és la negativa a la llibertat de tots els presos polítics, a l'amnistia, a la tornada dels exiliats. Indult per als Matesa, els desfalcs i Cia., mentre a la presó Model, encara resten dotzenes de presos a les cel·les de càstic. Però no cal sorprendre'ns-en, ningú no s'hauria d'enganyar. El "moderador" entre els clans del capital ho va deixar ben clar en el seu monòton discurs d'exaltació. Allò de les "peculiaridades regionales", original i feliç expressió de Juan Carlos I, *recordava la negació de les més mínimes llibertats nacionals*. Negació sancionada amb el decret regulador de les "lenguas nativas". Torna a afirmar que tota llei reguladora d'aquest règim és un tap posat a qualsevol dret exercit per error o omissió de la legislació franquista.

Però és que aquest any de Reis, tampoc serà any de béns als salaris, en els quals es manté la congelació; en l'atur, que el Govern constata que és un greu problema; als acomiadaments d'obrers que fan vaga (com els 200 de Laforsa) *resumint, en l'atac a totes les condicions de vida i treball de les masses*, automàticament minuades per el decret de pujada de preus.

3.— TAN SOLS LA CLASSE OBRERA I LES MASSES OPRIMIDES TENEN LA PARAULA

Davant de les falses solucions del capital i dels seus enganys, la classe obrera ha aixecat ben clara la seva veu. La classe obrera necessita arribar a aixecar un Pacte de Classe que li permeti teixir uns lligams forts amb totes les masses oprimides, la joventut, els camperols, la dona. Un Pacte de Classe de la immensa majoria de la població, dels que lluiten. Pacte de Classe per a enderrocar el franquisme mitjançant la Vaga General, per a aixecar una alternativa obrera i popular en caure (la Dictadura), acabar l'opressió i la repressió i sentar les bases per a eliminar l'explotació.

Un Pacte de Classe a escala d'Estat, apoïat a Catalunya mitjançant un Pacte de Classe Català. I això no és tan sols necessari: és possible, és l'única alternativa realista per a satisfer les necessitats de les masses. Els treballadors catalans han demostrat a bastament, llur capacitat de lluita, de saber arrossegar darrera seu la majoria de la població oprimida. L'ur sensibilitat davant dels problemes nacionals catalans, la sincronia que existeix amb el moviment de la joventut, de la dona, en són la millor prova.

Avui mateix, les immenses possibilitats que existeixen per a donar un cop de mort a la Dictadura coronada, per a organitzar una ofensiva de masses, són ben paleses. Malgrat la "rentrée" massiva a la CNS, contra tota experiència, que ha significat un endarreriment de la mobilització, malgrat els assajos d'enquadrament de llurs sectors aliats més combatius (els universitaris....) i dels milers d'obstacles que troba en l'acció per causa de les polítiques de divisió que hi ha al moviment.

Aquesta situació fa recaure, sobre el moviment obrer organitzat, una responsabilitat històrica. Es més urgent que mai ajudar les masses per a **extendre, fer créixer y reforçar llurs accions** contra totes i cadascuna de les agressions del capital.

Convertir cada resposta parcial en un impuls de lluita generalitzada, capaç d'anar fermament vers una Jornada General de Lluita, en un marc de mobilitzacions semblants en tot l'Estat, que ens menin a les portes de la Vaga General. Davant d'aquesta tasca, qualsevella traïció o deserció s'haurà de pagar. La classe obrera i el poble n'exigirà comptes.

Però per a això, la classe obrera ha de distingir entre les masses oprimides que cerquen un programa i una sortida clara i els burgesos amb pell de demòcrata que assajen d'adormir la consciència dels treballadors amb cants de sirena.

Efectivament hi ha, sectors significatius del capital que, mentre per una banda apoen d'una manera o d'altra totes les mesures del govern contra les masses, per altra banda són conscients de la seva inestabilitat. Es en aquest sentit que maniobren llurs agents, com en Jordi Pujol, en Trías Fargas, l'Anton Cañellas que, esporuguits per un final terrible, se la juguen a concedir quatre llibertats retallades per a mantenir tot allò que és fonamental de l'aparell de la Dictadura, l'única assegurança de llurs negocis.

Per a veure la falsedat de llurs propostes, n'hi ha prou a observar llur posició davant del rei. Tots s'entesten a remarcar algú aspecte positiu de Juan Carlos. D'aquesta manera, l'Anton Cañellas, l'Heribert Barrera (un sector de les "terceres vies") ja han parlat d'una treva al Joancarisme. Però en general, àdhuc sectors més "radicals" es van limitar a **apoiar el comunicat de l'Assemblea de Catalunya** que era un resso, com a sucursal al nostre país, del comunicat conjunt de la Junta i la Plataforma de Convergència.

En aquest comunicat (datat a Madrid, el 30-X-75) parlen de llibertats, sense anomenar el dret d'autodeterminació. Neguen le necessitat de destruir l'aparell repressiu franquista, d'imposar el control democràtic de l'exèrcit. Parlen d'un procés constituent, assegurat per un govern de coalició amb burgesos (com a Portugal). I, com és costum, obliden qualsevulla reivindicació social i econòmica.

I aquests senyors burgesos, no tan sols saben nedar i guardar la roba, endemés cerquen un agafador per a no esfondrar-se.

Efectivament, **ni a Catalunya ni a la resta de l'Estat, tindrien res a fer, ni tindrien cap influència a les masses, si no era perquè partits obrers que tenen la**

confiança de les masses s'avenen a participar en llurs assemblees democràtiques i a trametre al si del moviment obrer i popular aquesta política, elaborant les formes de lluita corresponents, al gust dels burgesos. D'això només en surt divisió i incapacitat per a la lluita. Com al Baix Llobregat, lloc capdavanter en aquesta política, on estàn impossibilitant la resposta als acomiadaments de Lafòrsa; on, davant de la cadena d'acomiadaments i reestructuracions estàn parlant de "pactes socials" a reunions entre líders de la Intersindical (UTT) i empresaris. Així, llur "Acció Democràtica Nacional" que es concreta a jornades com la del 18 (boicot dels autobusos). O com passa a la crida de l'onze de decembre, en la qual estàn obligats a convocar accions centrals alhora que no preparen res de concret i s'aboquan a imposar l'acceptació del programa de la Junta.

Es en nom de llur apoi damunt del moviment obrer que la burgesia els vol fer servir, i és en aquest mateix nom que nosaltres comunistes, cridem els partits i organitzacions obreres que tenen més influència, el PSUC, la C.O. Nacional de Catalunya, el PTE, per tal que menin un camí de classe diferent, per tal que ocupin llur lloc a l'organització de la resistència de las masses.

FRONT UNIC CONTRA LA DICTADURA CORONADA

1 a) Davant de la successió joancarlista i l'engany de la "ruptura democràtica" de l'Assemblea de Catalunya segons el programa de la Junta i la Convergència.

ASSEMBLEA CONSTITUENT, escollida per sufragi universal, apoiada en Constituents nacionals que tan sols són possibles en un marc de plenes llibertats polítiques i sindicals, juntament amb la destrucció de tot l'aparell repressiu i institucional franquista.

El nostre partit promourà la més decidida oposició a qualsevulla solució, sigui monàrquica o republicana, muntada al marge de les masses i de llur decisió expressada lliurement.

b) **Preparem immediatament un ampli front contra la repressió.** Davant del "generós" indult: Amnistia. Per la immediata llibertat de tots els presos i detinguts polítics. Lliure tornada dels exiliats. Inseparable de l'exigència de responsabilitats per tots els crims del franquisme. Contra els acomiadaments, readmissió immediata.

Dissolució de tots els cossos repressius i tribunals de justícia franquistes. Depuració de l'aparell acadèmic. Fora la llei antiterrorista!

c) **Cal organitzar mobilitzacions a nivell de ram, cal preparar-les a cada fàbrica, centre d'estudi, barri, per les nostres plataformes reivindicatives:**

— **Contra les condicions de treball inhumanes, els sous baixos, l'atur....** aixequem plataformes a tots els rams, fàbriques, centres de treball i d'estudi, en les quals exigim millores immediates, vers transformacions més profundes.

— **Contra els atacs a les condicions de vida, Sanitat, transport....** Per un front de lluita contra la LGE, encapçalat per la classe obrera.

d) **Per l'assoliment de totes les llibertats**

— **Per la llibertat d'associació, expressió, manifestació....** per la gestió democràti-

ca de l'ensenyament i l'autonomia de la universitat.

— Per una **CENTRAL UNICA DELS TREBALLADORS**, independent de l'Església, l'Estat i la patronal; amb democràcia interna. Fora la CNS.

— **Contra les darreres mesures de CONGELACIO SALARIAL**. Dret de lliure negociació, sense la intervenció de l'Estat ni la CNS

— Per l'elecció democràtica als ajuntaments.

Contra les eleccions de "Cortes" franquistes, centralistes i antidemocràtiques: Assemblée Constituent, escollida lliurement.

— Per tots els drets democràtics a l'exèrcit. Sis mesos de servei militar, mixte, sense aquarterament i a la comarca de residència.

— Per un control democràtic de l'exèrcit mitjançant comitès escollits en assemblees.

— Per la separació de l'Església i l'Estat

Per l'elecció democràtica als ajuntaments

e) Contra tota opressió

Davant de l'opressió nacional tant la franquista com la d'una deixalla del govern central com va ésser l'estatut del 32: lliure **AUTODETERMINACIO DE CATALUNYA** i les altres nacionalitats, mitjançant una Assemblée Nacional Constituent.

Per una universitat i una escola catalanes!

2.— CAL SEGUIR L'UNIC CAMI: EL CAMI D'EUZKADI. EL CAMI DE LA VAGA GENERAL

Les masses catalanes esguarden amb desig i esperança de seguir l'exemple dels treballadors d'Euzkadi: llurs imponents vagues generals.

— A les empreses, a les escoles, facultats i barris, cal fer grups de discussió, assemblees, per a discutir perquè i com cal lluitar; per a escollir comitès que menin les accions

— **Cal decidir assemblees conjuntes**, sortides al carrer en manifestació, vers el centre de cada poble o comarca, ajuntant-nos amb altres rams i sectors en lluita, en accions generals.

— **Cal defendre les nostres accions**, assemblees, líders, etc, de la policia i bandes feixistes mitjançant piquets d'autodefensa.

— **Cal coordinar els diferents comitès escollits de totes les fàbriques i sectors en lluita amb les Comissions Obreres**. Allí en no n'hi hagi, vers la formació d'una direcció obrera i popular de l'acció. Un **Comitè Central de Vaga**, única direcció de la Vaga General, embrió de poder en el qual estarà basat el Govern dels Treballadors, alternativa a la destrucció de la Dictadura.

Contra les falses direccions, com l'Assemblée de Catalunya, les seves delegacions anomenades assemblees democràtiques, les UTTs, les associacions de veïns, les juntes sindicals, de la CNS (com la Intersindical del Baix Llobregat) juntes de delegats de Facultat i de Districte, que són centres de liquidació de la lluita i components de tota aquesta estafa del "Govern de Coalició" per a sortir-se'n de la "débacle" franquista.

— A les fàbriques, als rams d'obrers i assalariats, cal que imposem la negociació directa amb la patronal, al marge de la CNS i els convenis, i al marge de l'Estat mitjançant comissions negociadores per rams, compostes per delegats dels comitès escollits a les fàbriques

Per a tot això: dimissió immediata i massiva d'enllaços i jurats d'empresa, com han fet els de la construcció de Tortosa i la refinèria de Tarragona. Boicot a la participació universitària.

Es aquest el veritable camí de preparació d'una Jornada General de Lluita, vers la Vaga General.

3.— UNITAT DEL MOVIMENT OBRER ORGANITZAT: UNITAT A CCOO, ALS COMITES DE JOVES....

El moviment necessita més que mai una veritable Coordinadora Nacional de C.C.O.O, amb base en coordinadores fortes a les localitats i comarques més importants. Sobretot, a Barcelona, al Baix Llobregat i al Vallès. Vertebrada políticament i organitzativa mitjançant estructures potents de CCOO al Metall. Que siguin capaces de recollir les coordinadores d'organismes unitaris d'altres capes: joves...

Malgrat tot, la realitat organitzada és ben diferent. Per causa de la política de l'Assemblea de Catalunya al sí del moviment obrer, de l'ocupació de càrrecs a la CNS, les Comissions Obreres s'han reduït a coordinadores-fantasma. Tal com la C.O. Nacional de Catalunya i les locals de Barcelona i l'abandonament fins i tot del nom de CCOO, com al Baix Llobregat. La desaparició de Comissions Obreres amb tradició i importància (SEAT, Hispano Olivetti, Maquinista.... etc.). Aquestes coordinadores no representen un veritable treball organitzador de CCOO.

Cada lluita, cada acció, demostren la necessitat de l'organització de CCOO. Totes les experiències de les darreres lluites risquen de perdre's per a sectors cada cop més grans de lluitadors si no s'organitzen; en mateix temps, risquen d'anar perdent llur capacitat combativa, ja des d'ara. **Es urgent fer un esforç en unificar les CCOO que existeixen, coordinar-les, fer que esdevinguin el motor de les assemblees si els comitès escollits.** Cal celebrar assemblees de lluitadors per rams, per a decidir la unificació i l'acció de masses. Per a posar Comissions Obreres a l'encapçalament de totes les vagues. Fer que esdevinguin novament un marc de lluita i polarització de milers de militants que cerquen a les palpenes llur organització. Ensenms, les mobilitzacions que s'apropen seràn un nou impuls i es recolzaràn en aquest procés organitzador.

4.— RUPTURA DE TOTES LES ORGANITZACIONS OBRERES AMB LA BURGESIA

Cap passe endavant del moviment no està assegurada si tots els partits obrers no trenquen els pactes que els lliguen de mans i peus per a poder organitzar la resposta de les masses. Aquests burgesos no són aliats, el front de lluita no s'amplia amb ells. L'única cosa que s'aconsegueix és la divisió del moviment obrer. I obstaculitzar l'aparició de la classe obrera com a l'únic dirigent i aliat de tots els oprimits.

Que la C.O. Nacional de Catalunya abandoni l'Assemblea de Catalunya!

Que el PSUC, el PTE, BR, MCE trenquin amb l'Assemblea de Catalunya i totes les "assemblees democràtiques"!

5.— VERS LA VAGA GENERAL FORA LA DICTADURA PER UN GOVERN DELS TREBALLADORS CATALA QUE FORMI PART D'UN GOVERN DELS TREBALLADORS A ESCALA D'ESTAT

Contra la Dictadura coronada. Davant de l'ensarronada del Govern de la Generalitat, delegat del govern de Coalició Central, antidemocràtic i negador de les necessitats de les masses. I que pretèn capitalitzar la Vaga General sense haver lluitat.

Aquest és l'únic govern dels qui lluiten, basat a les organitzacions de masses, els Comitès Centrals de Vaga, les Comissions Obreres que han de menar i dirigir la Vaga General.

— ES l'únic govern barat, davant de les despeses de la monarquia dictatorial. Un govern sense burgesos. Un govern provisional que ha de menar fins a les darreres conseqüències la destrucció de tota la maquinària institucional i repressiva franquista. Ha d'assegurar les llibertats sense limitacions i la convocatòria d'una **ASSEMBLEA CONSTITUENT**. Ha de promoure una millora immediata de les condicions de vida i de treball de les masses. Per a tot això, li caldrà expropiar la Banca, els monopolis, els latifundis. Caldrà que doni la terra als qui l'han treballada. Expropiarà els negocis de l'ensenyament. Totes aquestes mesures posaran les bases d'una planificació econòmica al servei dels treballadors. Com a garantia d'aquest procés s'armarà massivament el proletariat i els seus aliats, mitjançant milícies.

VERS LA SOLUCIO DE FONTS: LA REPUBLICA SOCIALISTA

Diem a tots els partits, organitzacions i militants obrers que tot això es necessari, és possible; són necessitats, urgents, immediates i que no s'hi val esperar. I és urgent la lluita conjunta per a aconseguir-les. Ningú no pot oposar-s'hi. Res no pot anteposar-s'hi. Nosaltres estem disposats a apoiar qualsevulla passe que es faci endavant en la lluita, ni que sigui mínima.

I creiem que, en aquests moments, una passa de primer ordre hauria d'ésser els acords pràctics per tal de reconstruir CCOO i altres organismes unitaris. Unir les forces i assegurar la democràcia interna.

I alhora diem que, presos aquests acords, tan sols el desenvolupament d'una tendència classista forta al si d'aquests organismes pot mantenir la unitat i la democràcia interna.

Els trotskistes, avui més que mai, lluitarem per a interessar el moviment de masses en la solidaritat activa amb les masses portugueses, contra la reacció internacional i concretament (contra) l'apoi que han donat els burgesos d'arreu del món a la dictadura coronada. De la mateixa manera, els drets del poble del Sahara trepitjats, per la seva independència davant de tots els imperialismes i per la devolució de Ceute i Melilla al Marroc. Ajudarem les masses treballadores del nostre país i de tot l'Estat per tal que es solidaritzin amb la lluita de tots els oprimits del món.

I per damunt de tot, abans que tot, com una garantia real d'assegurar la mobilització vers la Revolució Socialista, cridem tots els treballadors conscients, la joventut revolucionària, a construir a l'Estat espanyol la secció del partit que la classe es mereix i necessita: la IV Internacional. Per a imposar l'única solució de fons: la República Socialista, en el camí dels Estats Units Socialistes d'Europa.